

VADÁSZ- ÉS VERSENYLAP.

Csötörtök octob. 20.

29. SZ.

Harmadik évfolyam 1859.

Vadászrajzok.

II.

(Folytatás.)

Gyakran midőn ez, vagy amaz domb tetején állottam, honnan a táj messzebbre belátható volt — mert megvallom vadászatkor hacsak lehet, mindig a vidéken uralkodó magaslatokat keresem, nem csupán a vadász-
térnek könnyebb belátása-, hanem a tájnak szemlélete és tanulmányozása kedvéért is — addig míg a kopó meg nem vakkant, bő alkalmam volt visszatekinteni a múltba, és a jelennek romjaiból kinézni a gyönyörű vadásztéereket, mellyek hajdan Szabolcsmegyében létezhettek. Mert az egész megye hajdan egy szakadatlan roppant nagy erdőség volt, melly a Tisza balpartjától egész az alföld nagy síkjáig terjeszkedett s mit csak itt-ott szakita félbe egy egy irtvány vagy liget, vagy a fenekekre dúsan leszivárgott állóvíz.

Mindezen most jobbára kopasz magaslatokon és hajlásokon, hol most nyomorú házcsoportot látunk, vagy hol egy egy pálinkaház — az úgynevezett polgárisodásnak eme méreggyárai iszonyú piszkot s kiállhatatlan büzt árasztanak maguk körül — még csak nemrég gyönyörű nyír, tölgy, bükk és gyertyánerdők állottak; a bokros ligetek között vagy nyiltabb helyeken elterülő nagyobb tavakat és nádasokat pedig buja fa-
növényzet övedzé körül s hüs árnyékot és biztos menedéket adott a ren-

geteg lakóinak. Itt honos volt akkor a szarvas és őzvad, a vadkan, és bizonyosan medve is jött le az unghi és bereghi hegyekről. A farkas, róka, vidra, borz, nyest, vadmacska, aztán mindennemű szárnyas vadak százai és ezrei lakhattak e nagyszerű rejteket, miknek az égalj, földalakat és magány olly kitünően kedvezett. Hogy a Tiszamelléki hajdani őserdőkben, különösen a Szamos, Csaroda és Szernye beszakadásai körül hódak is tanyáztak, nem egy öreg embertől hallám. A nyirfajd még csak néhány év előtt állandó vadként tartózkodott a mándoki és szentmártoni csalitokban, eleget leltek a nyirbátori, és a csomaközi ligetekben is; most a bereghmegyei, csonkapapi, haranglábi és barabási határokba költözött s ott is — mert ezen felséges vad semmi ápolásban nem részesül, hanem a harmadik megyéből is járnak rá s a tudatlan parasztok tojását is elszedik — már csak gyéren kapható.

Ennyi elég a Nyirről, talán már sok is! Egyszer mindenkorra bocsánatot kell kérnem, ha a területi viszonyok leírásánál kissé hosszadalmas valék. Mentségemül szolgáljon azon mindnyájunk által ismert körülmény, hogy a földalakat, növényzet, szóval a külső természet s az ezekre befolyással levő elemi tényezők oly szoros összeköttetésben állanak a vadászatnak elméleti s gyakorlati oldalával, hogy ezeket valamely mezőnynek megismertetésénél mellőznünk sehogy sem lehet. Milly közel viszonyban áll a mi tudományunk az egyetemes természettanulmányozásával, futólag már egyszer érintettem volt. — Laube, ki a német vadászírók közt kitünő helyet foglal el, Jagdbrevierjének 79-ik fejezetében is körülbelől azt mondja, hogy: „Vadászati következtetéseink „olly alakok, miket a természettől kölcsönözünk s mely- „lyek, mennyire a természet menetét és törvényeit is- „merjük, ezeknek megfelelnek. Azért rejlik a külső „vadászéletben, melly a természettel legbensőbbben „érintkezik, olly fölötte érdekes és egy férfi foglalko- „zásához méltó tünemények egész világa.“

A Rétköz leírásánál már sokkal rövidebbek lehetünk. Ezt a lapok olvasói a vidravadászat leírásából, melly e vadászatnak színhelye volt, már ismerik. Hasonmása ez továbbá a Sárrétjének, mellyel e lapokon szintén foglalkozám. Ép olly rengeteg nádasok és álló vagy folyóvíz borította térségek vannak itt is, mint amaz alföldi nagy vízmederben. A vízi vadászatnak itt is ugyanazon nemeivel, sőt némi tekintetben többel is találkozunk, mint amott. A pákászra is itt akadunk ismét, ki elmond-

hatja magáról, mivel Tompa koszorús költőknek a vándorlápáról irt gyönyörű regéjében a habok tündérleánya az erdők királyánál beköszönt:

Hol jajongva röpke légben a gyors sirály,
Ott vagyok én boldog fénylő tó partinál;
Égerfás szigetben ki csöndesen élek,
A vadon erdőnek zúgásától félek.
Virágos a tópart csöndes álmat hoz rám,
Nádas palotámban nádpelyhű nyoszolyám
Ne bántson meg a szó!

A vándorláp egyébként nem valami mesés találmány, hanem valóság, miről kiki meggyőződhetik. Midőn a Tisza árjai magasra kelnek, a réti növényzet hulladékaiból a lápok szélére s a sekélyebb partokra hordott csörmeléket s időközben bezöldült korhanykérget fölemelik s viszik magukkal, míg az magától valahol ismét megnem akad. S nem hiában mondja ugyan azon költő, hogy a vándorláp:

— Miként a parttól elszabadult ladik
A széllel határról határra jár, szökik
S — a tó vizén rendet, kaszásokat
Elviszen s velök gyorsan tovább halad.

Van mégis a Rétköz és a Sárrétje közt némi különbség, minek a vadászatra is van befolyása. A Sárrétjén, néhány a rét szélére ültetett fűzabokrokat kivéve, mellyekkel a tulajdonos másképp használható földjeit a víz dűlései ellen megóvni akará, tulajdonképeni erdőség nincsen; a Rétközön itt-ott szép égresek, sőt a széleken szép tölgy- és nyárfaerdők vannak, miket másutt sűrű füzesek váltanak föl. Ezeknek helyén sok helyütt már csak tuskókat s bokrokat lelünk ugyan, mert nemcsak tiszteletes, rector és jegyző uram kapja ki ezen közös égresekből illetményét, hanem szélteben vagdalja ki hozzáfér, de még is ép ezen benőtt porondok és szigetek, mik a sok nádas s vizenyős helyek közepette már szántásvetés alá is kerültek — okozzák, hogy a Rétközön, kivált télen, sok száraz földi vaddal is találkozunk, míg a Sárrét majdnem kizárólag vízi vadak tanyája.

A Rétközzel szemközt a bodrogi Hosszúrét vagy a Tiszának tulsó oldalán s a két parti lápfenek együtt egy nagyszerű vizszerkezetet képez, melly Szabolcsban Vencsellőtől kezdve egész Komoróig és Vörösmartig az egész Tiszapartot, Zemplénben pedig majdnem az egész Bodrogi köz Kis-Patak és Király-Helmeczig foglalja magába. Midőn a Tiszának úgynevezett zöldárja beáll, vagy nyári áradatkor, midőn a

havak a máramarosi és bereghi bérczeken olvadnak, a Tiszának és Bodrognak számtalan erei és folyásai a kis és nagy Ticcze, meg az úgynevezett morotvák, vagy holt Tiszák mind megtelnek, összevissza járják az egész lapályt és számtalan siktavat hagynak hátra, mikhez azután is, ha az áradat rég eltakarodott, csak ladikon vagy a sűrű nádasokban nehezen hatolva juthatni.

Különben a lefolyt három évi száraz időjárás s a Tiszaszabályozási munkálatok, mik a kifelé csapkodó vizeket mindinkább medrükbe szorítják, jelenleg a Rétköz területét is egészen megváltoztatták. Viz alig néhány legmélyebb fenékben maradt. A szárnyas vad a földközi nádasok és locsogókból kiszorúlva, már most nem is olly nagy számmal a még meglevő partmelléki vizekbe, vagy belső nyíri tavakba huzódott s a régi nagyszerű vizivadászatoknak, miknek e táj oly élénk színhelye volt, egyelőre vége van!

Hol csak kevéssel ezelőtt :

Kitűzött helyén a Sás állott kardjával
Mellette a Gyékény barna buzogánnyal
S a Csáté — kezében három élű tőre
Volt a tószigetnek éjjel nappal őre

most szarvasmarha és sertés gázolja s tőrja a száraz nádcseretet, mi meggyújtatván a zombékok eltakarítása után az egész terület lassankint kaszáló s szántóföldekké alakittatik át. Roppant sokat nyer ezzel a földművelés és közgazdászat — de a rengeteg nádasok elpusztulásával, mik ezelőtt mértföldekre terjedtek s hol mindennemű vízi vad, tömérdek hal, rák és vidra, vadmacska, róka és farkas tanyázott — e vidéknek költőisége is elműlik! mindinkább több földet foglal az ipar a szabad természetől a vadász és pákász nagy szomorúságára, ki eddig korlátlanul uralkodott e vidéken s pusztul a rét a nélkül, hogy Csáki helyesebben — Vidra János uramat csak megis kérdezték volna, valljon lehet- és szabad-e ezt tenni? pedig ő uton útfelen nem győzi panaszolni, hogy „milly roppant kárt tett neki a Tiszaszabályozás, mi miatt maholnap egy árva vidrát sem foghat!“

Mi pedig, kik minden szabályozás mellett is szeretünk néha néha vízi vadászattal is foglalkozni, azzal vigasztaljuk magunkat, hogy majd csak jő a sok száraz után egy nedves évszak is és a jobbparti érdekeltség nem fog majd olly rohanva sietni a töltések készítésével, mint a hatalmas alsó-szabolcsi társulat, vagy hogy — Uram bocsá — majd csak lel ma-

gának az a hamis Tisza egy kis egérutat a tilos sikokra valamely patkányfúráson vagy vidratömlőn át, ha csak millió hal- és vadkiséretétől örökre megválni nem akar!

(Folytatása következik.)

A pistolylövészet.

A pistolylövészet a férfias gyakorlatok közé — s ezeknek minden neme a sport körébe tartozván, e lapokon azon elméleti szabályokról ohajtunk szólni, melyek a kezdőnek e részben biztos útmutatásul, a gyakorlott lövésznek pedig a tökéletesség fokához legalább egy lépcsőül szolgálhassanak. Annál örömebb szentelünk pedig időt és helyet ezen (Lebeda kis munkája nyomán irt) értekezésnek, mert az egy idő óta elhanyagolt pistolylövészetnek újabban némi lendületét véljük tapasztalni s így azt hisszük, hogy többeknek lesz alkalmuk ezen elméleti utmutatásokat gyakorlattal kötni össze; megjegyezvén, hogy soraink ez uttal csupán a czélpistoly kezelését fogják tárgyul választani.

A feltételek, mélyektől a pistolylövészetbeni okulás lényegesen függ, a következők: 1. A lövész állása. 2. A pistoly kezelése. 3. A czélzás. 4. Az elsütés. 5. A pistoly alakja és töltése. 6. Észlelő figyelemmel párosult lehető legnagyobb gyakorlat.

1. *A lövész állása.* — A lövész a tárcsa előtt következő állást foglaljon: szemét a czélpontra irányozván, teste — jobb vállal a tárcsa felé fordultan, csipőin függőlegesen nyugodjék; vállait kissé felhuzva fejét emelje; tartása könnyű s a feltést egyenes legyen; a térdesuklók merevség nélkül feszüljenek, a lábak egymástól két lábnyira egyenes szögletet képezzenek s a balkar végül a csipőre legyen szögezve, hogy a test szilárdsága ezzel is nyerjen. A jobb kart fekirányosan emelve tompa szögleté hajtuk be s a fegyvert a kézesuklóval czélzásra hozzuk fel. A czélzás módjáról később.

Azimént ajánlott állásba, mely ép oly festői mint gyakorlati, semmi kényszerített feszes tartás ne vegyüljön s a kezdő jól teszi, ha ezen állásban magát eleinte pistoly nélkül gyakorolja, míg minden feszességet levetközik s deli tartásra tesz szert.

2. *A pistoly kezelése.* — Ama kezdők, kik a puskával bánásban még nem jártasak, a szerszám felhuzásában s ennek mérsékelt lebocsátásában elébb némi készséget szerezzenek, nehogy a környezőket baj érje. A szerszám mérsékelt lebocsátása alatt azt értjük, hogy a sárkány a ravasz megnyomásakor a hüvelykujjal gyöngön tartandó, mi által a rugó csappanása annyira feltartva lesz, hogy a sárkány lebocsátkozik anélkül, hogy a kupacshegyre teljes rugerővel pattanna. Ehez több gyakorlat kell, mint sem a laicus hinné, kivált ha a sárkány fogantyuja rövid és sima. Soha sem engedendő meg, hogy a kupacsot a pistolytöltő tegye a kupacs-

hegyre, ezt maga a lövész illessze fel akkor, midőn már a nézők környezetén kívül áll. Ezen ovatossági rendszabály mellőzése nem egy balesetnek volt már okozója. — Tegyük fel, hogy a lövész tökéletesen tud már a szerszámcsappanással bánni s menjünk át a pistoly agyának megmarkolási módjára.

A pistolyt erőteljesen, szilárdan, de erőltetett fesz nélkül kell aként tartani, hogy a marok s az ujjak az agyra mérsékelt nyomást gyakoroljanak; a kar feszítés nélkül nyújtandó ki, a kézesukló nyugodt s az ujj mozgulata a válltól származó legyen; a mutató uj a kengyelen nyugodjék, hogy kellő simulékonysággal birjon a ravaszra bocsátkozni s erre a második izzel folytonos lassu nyomással nehezeden; a hüvelyk az agy felrészén fekszik s a többi három ujj a pistoly fogását alólról aként keríti, hogy a marokkal ismét egyesüljön. Ha a fegyver nincs eléggé szilárdan tartva, ha a kinyújtott kar nem képez tompa szögletet, *) ha az ujj a csuklótól s nem a válltól veszi a feszítő erőt: akkor a légy az irányzékrézsből mindig ki fog térni. Ha magának az ujjnak vagy a kézesuklónak feszítő erejét akarnók alkalmazni, az izmok hamar elfáradnának s a kéznek ollyszerű reszketése állana be, melly a lövés pontosságát gátolná. Ki mutató ujját úgy helyezi a ravaszra, hogy ez az ujj első ize alatt van, annak nincs elég ereje a ravaszt lassu egyenlő feszítéssel a kéz mozgulata nélkül elnyomni, mert az izmok nem képesek a kívánt nyomást vonaglás nélkül véghez vinni.

A szerszám lecsappanása után nem szabad a pistolyt azonnal lebocsátani, hogy a tárcsára nézzünk: hanem néhány másod perczig nyugodtan a célzási helyzetben kell maradnunk, mi által a mozdulatoknak bizonyos nyugodtsága válik sajátunkká s ez a sikerre nézve igen kívánatos.

3. *A célzás.* — A célzás a fegyvernek a célpont irányába szegezése. Jól célzott lövés az, mellynek golyója a célpontba vágott; ellenkező esetben, feltéve, hogy a pistoly jól volt töltves jó mivű legye jól van alkalmazva, a lövő rosszul célzott. A gyors célzást, vagyis a légynek az irányzékrézsbe s így a kellő irányvonalba való gyors hozását csak hosszú gyakorlat utján szokhatjuk meg. A célzás következőkép történik:

„A fegyvert lehetőleg fekirányosan a célpont irányába emeljük, úgy hogy ez utóbbit az irányzékrézszen át láthassuk, ekkor aztán a célpont alatti legyet szintén az irányzékrézsbe hozzuk.“ E módon a célba veendő tárgyat folytonosan látjuk, ezt a cső végén megtartjuk, szemünkkel kísérjük ha mozogna — s a kedvező pillanatot az elsütésre felhasználhatjuk. Ha ellenben először a legyet akarjuk a célnak irányozni, annak vagyunk kitéve, hogy mig az irányzékot kellő színvonalra emelnők, fegyverünk súlyed s az irányzatot elvesztjük. Hogy jól célozhassunk, a pistolynak fekirányos tartására kell szoknunk; ezenkívül arra kell törekedni, hogy az irányzékot gyorsan tudjuk helyreigazítani, úgy t.i., hogy az irányzékrézsben fekvő légy rögtön a célvonalon legyen. Nem ajánlhatjuk eléggé a lövésnek azt, hogy ezt a szabadban és a szobában egyiránt gyakorolja s a világosság külön-

*) Ezt nem tartjuk lényeges kelléknek annál, kinek mind karja elég erős kinyújtva sem remegni, mind szeme elég éles a legyet nagyobb távolságról is kivehetni. Legjelesebb lövőink egyike is egészen kinyújtott karral lő.

böző fokait keresse, mert ez legbiztosabb eszköze annak, hogy a karnak tüzelésre kinyújtása pillanatában — az irányzékrézsben fekvő légy azonnal a célvonalon legyen.

Sok lövésznak az a rossz szokása van, hogy a fegyvert lövés előtt magasra emeli s aztán célzás végett lebocsátja. Mi ezen modort határozottan rosszaljuk. Lövöldében, hol másokkal beszélgetünk, megfordulunk, mozgunk sat. igen böles szokás a lövés-időközökben csövével fel felé tartani a pistolyt: mihelyt azonban lövésre készülünk, a pistolyt olly helyzetben tartjuk, hogy azt a célzásra emelni kelljen. A felülről lefelé bocsátásnak az a rossz következése van, hogy alantlövünk, mert a kar süllyedését bajos annak idején meggátolni s mert a kar süllyesztését már maga a fegyver súlya is eléldézi. A karnak fel felé emelése könnyebben szabályozható; mindamellett ezt sem szabad hevesen vagy gyorsan tenni, különben ellenkező hibába esnénk.

4. Az elsütés. — A pistollyali pontos lövésnek nagy hátrányai: a kedélyingerültség, az idegeknek bárminő mértéktelenség következtébeni izgatottsága és a gyors léhlzés.

A kedélyingerültség vagy összehuzódással vagy ideges kitágulással nyilatkozik, mi némi rángatag tevékenységet idéz elé s ez oda hat, hogy a kart megmozdítja s így a fegyvertartó kezét is megbillenti. Szintugy a léhlzés is, a légnek folytonos beszívása és kibocsátása folytán, a mellnek hullámzó mozgását okozza, mellyben a test egyéb része is, különösen a váll és a kar osztozik. A lövész ennél fogva azon időt válassza lögyakorlatokra, midön idegeit se erkölcsi se anyagi befolyás nem izgatja — s így a lövés előtt se szeszes italt ne igyék, se keményen ne gyalogoljon vagy lovagoljon; de éhgyomorra se löjjon. Szokják a lövész arra, hogy a ki- és beléhlzés rövid időköze alatt tüzeljen, vagy hogy a léhlzést visszatartsa, mihelyt ennek szükségességét tapasztalja.

Harczban a hidegvéren kívül annak megszokása is kell, hogy a rögtöni lövés daczára is pontosan célozzunk. E célból a ravaszra gyakorolt nyomás, melly folytonos lassu és a léhlzéssel összekötött legyen, olly módon történjék, hogy a fegyver ama pillanatban süljön el, midön a légy az irányzékrézsbe ért, különben a kar könnyen elfárad.

Ha dij- vagy versenylovésre készülünk, a főnek minden vértolulástól menttnek s az títérnek szabályosnak kellvén lennie, a feltest s különösen a jobb kar hidegen mosása nagyon ajánlható.

Az első gyakorlatoknál kis távolsággal s kis löporadaggal kell kezdeni — és csak tapasztalt haladás után lehet 12 lépésnyiről 15-re, 20—25—30-ra fokozatosan távolodni. Harmincz lépésnél távolabbra ritkán lönek; ha azonban illy eset fordulna elő s 40—50 lépésnyiről kellene löni; akkor a felsorolt szabályok még szigorubban tartandók meg, mert illy távolságra legesekélyebb eltérés a célvonalból nagy különbséggel jár. A légvonalra, különösen esekély öblü pistolyoknál nagy ügyelettal kell lenni s szükség esetében a légy fekvése ehez képest változtatandó, még pedig: ha p. o. nagy légvonal miatt a golyók következetesen jobbra vágnak, a legyet kissé

jobb oldalra kell veregetni és viszont; természetes, hogy a légyfekvés megváltoztatása ovatosan és fokozatosan eszközözlendő.

5. *A pistoly alakja és töltése.* — A célpistolyok összeállításában mintegy 25 év óta nagy haladás történt s egyes alkatrészek alakja lényegesen megváltozott.

Míg a régi célpistoly csöve a száj felé hegyesre volt ráspolva, addig a mostani egészen egyenlő furatú, úgy hogy a porzsák teriméje a csőszájával majdnem egészen egyenlő.

A kerek csövek helyett most nyolcz szögletűeket használnak, mellyek e szögletekkel erősebben fekszenek az ágyzatban s kisebb öblük daczára is elegendő erővel bírnak arra, hogy a golyó pontos röptét az oldalfalak vibrációja ne gátolja. A mai pistoly falcsavara szűk üreggel van ellátva s a töltés (a régi móddal ellenkezőleg) igen kis adag lőporból áll, mert a nagy töltés kemény lökést okoz s ez a kéz fekvését a pontos célvonalból kibillenti. A célpistolyt keményen tölteni céliránytalan is, mert nem arról van a szó, hogy a golyó nagy erővel vágjon a társába, hanem arról, hogy a célba vett pontot érje.

A lőportöltés azonban soha olly gyöngye ne legyen, hogy a golyó pontos röptének árthasson; minélfogva azon esetben, ha a golyó pontos célzás mellett sem következetesen vág a társába, a figyelem a lőportöltésre fordítandó. Mert ha a lőpor elavult vagy nem elég erős, akkor a golyó ferdén vág s ekkor a töltést kell növelni.

A gyakorlott pistolyász füle már a golyóvágódásról is megismeri, elég erős volt-e a lövés vagy nem — s erre nézve inkább a gyakorlatra mint az elméletre kell utalnunk. A pistolyzserszám rugójának csak épen olly erősnek kell lennie, mint a mennyire ez szükséges a célra, hogy a kupacsot az éles szélű kupacshegyen elpattantsa. Készakarva mondjuk az „éles szélű“ kupacshegyen, mert ha ez éles szélű, a kupacs csekély ütésre is elpattan. A gyöngye rugótoll a pontos lövésre nézt igen kedvező, mert a kéz támasztéktalan szabad helyzetében a sárkány erős lecsapanása a kezét természetesen megrendíti s a pistolyt a célvonalból kibillenti.

Ha a pistoly biztosan, szabályszerűen és természetesen, minden erőfeszítés és ideges vonaglás nélkül nyugszik a marokban, míg az ujjak azt könnyeden kerítik át: a lövész nem egy könnyen fog jobbra vagy balra löni, hanem inkább úgynevezett póznalövéseket teend, mellyeken aztán könnyű igazítani aként, hogy a legyet magasabban vagy alacsonyabban vesszük a rézsbe. A pistolyagy szilárdabban fekszik a marokban, ha halbőrrel van bevonva vagy ha metszések vannak rajta; a metszések érdes rovatai a kézbe nyomódnak s ez nem csúszhatik le olly könnyen, mint a sima agról.

— Jules Gérard francia és angol lapokban jelenti, hogy october 15-kén ismét Algeriába megy orosz lány vadászatra s felhívja a hozzá csatlakozni ohajtókat, hogy ez iránt a „Journal des Chasseurs“ szerkesztősége utján értekezzenek vele. Eddig tíz a vállalkozók száma.

A pardubitzai szarvas-kopászat.

A berlini „Bl. u. Pf. u. Jagd“ olly érdekes vázlatát közli a pardubitzai szarvas-kopászat múltjának és jelenének, hogy e szép czikknek lapjainkba átvételét annál inkább érdekesnek tartjuk, mert a vadászat e nemét az ausztriai birodalomban sőt egész Németországban csak a pardubitzai társulat gyakorolja.

A szarvas-kopászatnak a nyúl- és rókakopászat fölötti előnyeit röviden felsorolván, a szarvas — úgymond a czikkíró — különösen az idomitott szarvas az, mellyre több mértföldnyi egyenes futamok történhetnek s hol aztán a határozatlan lovas habozása vagy a ló bátorság- és kitarás hiánya elveszti a vadászatot. A róka vagy a nyúlkopófalkát a tétovázó vagy kényelmes lovas, ha a vidéket ismeri, ismét fellelheti, a szarvaskopászatból azonban csaknem bizonyosan kimarad, ha jó szimattal a kutyákat percze is elhagyja. Az elmaradástól aggodalom a lovas és lovat legnagyobb erőfeszítésre ösztönzi, válságos esetekben lélekjelenlétre, határozottságra s gyors és tétovátlan viseletre tanít. A falkár kürtje megmondja a lovasnak, hogy a falka kiment az erdőből — az erdő árján átugratva a kutyákat negyedórnyira maga előtt látja az akadályokkal átszeldelt sikon, most egy pillantással kell megválasztani az irányt, mellyen a kutyákhoz juthat s ha ezt rosszul ítéli meg, ha ő vagy lova valamely akadálnál tétováz : elveszté esélyét s rövid időn egyedül látja magát a messze vidéken s egy arra szekerező paraszttól hallja, hogy ez a vadászatot fél óra előtt a láthatár ama dombjain túl látta sebesen haladni. Akkor aztán haza lovagolhat, mert arról, hogy utólrje, szó sincs többé s ki egyszer az úgynevezett „belesülés“ keserű érzetét megízlelte, az legközelebbi alkalommal bizonyosan mindent el fog követni, hogy a falkánál maradjon.

S most térjünk az idomitott *) szarvasra. Gyöngge sportnak fogja ezt a lövadász mondani, ki a szarvast nyílt erdőben szokta keresni. Mindenesetre izgalmasabb is volna a szarvast szabadból felhajtani, de kevés az olly vidék, melly illyszerű kopászat feltételeinek megfelel. Nagy erdőség s nagy vadlétszám csekély lovasági sportot nyújtana s aztán éghajlatunk fájdalom ollyan, hogy már az üzedési időszakban kell vadásznunk, midőn a vad szarvas bizonyonnyal rosszul futna. Az idomitott szarvasnál csak a hajtás kezdete szelides, óranegyeddal később a vadászat elég vaddá válik s a láthatárról eltűnő szarvas ép olly gyors dobogásba hozza a sziveket, mint a vad. E mellett jobban és sebesebben fut, nem ismeri a forgókat, erősebb és a hallalinal derekasabban védi magát mint a vad — a pardubitzai ebek sebforradásai s a sportsmanek némellyikének, ki a hallalhoz közeledett, válságos helyzete erről tanúságot tehet. Több év előtt Worel közelében gróf Kinsky Octavián a kutyák által lefogott szarvast megkapta, ez lebecsátá agancsát s a

*) Idomitott szarvas az, mellyet a vadaskertben jó darab időn át naponkint lovas emberek kergettek, maguk vagy sájkosaras kopókkal, vagy pedig csak ugató de nem harapó ebekkel. Ezen idomitás nélkül tíz perczig sem futnának a falka előtt, hanem rögtön lefogatnának belső elhizottságuk miatt; illy módon azonban bevett táplájuk nem változhatik azon zsiranyaggyá, melly a léhlést annyira gátolja.

szemágakat ujnyira döfte egy közeli fal tégláiba oly erővel, hogy törött nyakkal rogyott össze — s a gróf csak ügyes félreugrásának köszönhető, hogy a szarvas meg nem villázta. Nem egyszer valék tanúja annak, hogy a szarvas lovat és lovast, sőt mezei munkát végző parasztot is megrohant s ezért minden szarvasnak, ha szeret tehetem, szemágait lefűrészeltetem.

A falkát 1840-ben herceg Liechtenstein Ferencz, herceg Auersperg Vincze és gróf Clam-Gallas alapította. Az első években hg Liechtenstein, később 1848-ig gróf Clam-Gallas volt a falkamester 1848-ban a falka feloszlott s 1852-ben a mostani falkamester báró Zedtwitz állította azt fel újra a következő feltételek alatt:

„Alólírott (b. Zedtwitz) kötelezi magát, hogy Angliából saját költségén hozat falkát, tart és éllemez embereket és lovakat, szerez szarvasokat, szóval: Pardubitzban vadászképes falkát tart fenn, a támadható károkat kifizeti s e falkával october 1-jétől az év végéig hetenként négyszer (ha az idő engedi) indul ki, ha három évre kellő számú részvényeket irnak alá.

„A részvény évenként 250 pgő ft, a legközelebbi három évre biztosítva, akár részt vegyen az aláíró a vadászatokban, akár nem; míg az aláíróktól semmi egyéb pótlék nem követelhető, a készakarva tett kár vagy személyesen okozott szerencsétlen esetek megtérítését kivéve. A részvény egyik fele évenként január 1-jén, másik fele oct. 1-jén fizetendő le.

„A csak néhány napon át vadászni ohajtó urak napjára 10 pgő ftot fizetnek — ki tiz vadászatnál többen vesz részt, egy részvény elvállalására van kötelezve, a már fizetett részletek beszámíttván.

„A falka, a lovak, a készülék, szóval minden a mit alólírott saját költségén vett, ennek kizárólagos sajátja marad, a minthogy a falkánál alkalmazott egyénekkal is, mint saját cselédjeivel rendelkezik.

„A falka állapotában minden lényeges változást, valamint a vitás kérdéseket is a jelenlévő aláírók szótöbbsége dönti el, mindenkit annyi szavazat illetvén, a mennyi részvénye van. A szavazatok megoszlásakor a falkamester szava dönt.

„Az aláíró urak kötelezik magukat, hogy a falkamester intézkedéseiben s a társulat határozataiban megnyugosznak. Prága, február 3-kán 1852.“ (Aláírva huszonegy többnyire cseh főnemes — s e szerint 21 részvény után 4250 pgő ft a falka évenkénti fenntartásának költsége.)

Ezen aláírás három évről három évre ujttatik meg s most 1860 végeig érvényes. A kopók száma 40 pár, mellyek sebesebb és lassúbb falkára vannak osztva, aként, hogy minden vadász a sebes vagy a lassú falkához képest rendelheti ki erre vagy arra kellő lovat.

Az ebek erős angol rókakopók, részint az Albrighton falkából valók, részint beltenyésztmény, mellyet ez idén az eisgrubi falka egészített ki. Ezek nagyon sebesek, az angol rókakopó bátorságával és szívósságával bírnak s a vadat a farkaséhoz hasonló éles kapással fogják, annyira, hogy a lovasoknak rögtön a hallalinal kell lenniök, különben a vadat széttépve találják. Természetes, hogy minden vadászidényben több kopó ér véget, de tévedni nem tévednek el — sok mértföldnyiről sötét éjjel vagy más nap haza találnak.

A falkát Deutschmann A. falkár vezeti, kiteljes szakértő s ritka határozottsággal és vadászismeretekkel udvarias viseletet egyesít. Van aztán két ostorász s e három egyén alá a falkamester ad lovakat, kinek istállójában 14 vadászló áll, ezek közül 4 és egy hack a falkamester, 3 pedig külön-külön a falkár és az ostorászok részére.

A lovaknak a falka gyorsasága miatt vérben magasan állóknak, vagy telivérnek kell lenniök, mindenek felett pedig bátrak és ügyesek legyenek, p. o. egyenetlen talajon vagy erdőn át legsebesebb haladással menjenek, vagy az Elba magaspartjáról félelem nélkül csusszanak le a vízbe. A teljes állapot fő feltétele a pardubitz vadászlóknak — a legjobb ló is, ha nincs tökéletesen idomítva, egy gyors vadászatban mehet talán, de a másodikban már bizonyosan nem. A vadászidény alatt minden két hétben háromszor menni: több a legjobb vadászlótól sem követelhető. Vannak vadászatok, mellyek után a lónak egy hétig kell pihenni s még nem volt példa rá, hogy valamely ló Pardubitzban az egész idény alatt rendszeren kétszer hetenkint ment volna. E sorok írója lovainak egyike Stargozor, mellyet a falkár több idényen lovagolt, egy vadászidény alatt kétszer ment hetenkint, egy hetet kivéve, mikor pihenésre volt szüksége.

A pardubitz vadászokon mindenféle ló volt már próbálva, de az angolok s az angol vérből nevelték legjobbaknak bizonyultak — az arab faj nem vadászlónak való.

A szarvasok két vadaskertben tartatnak; a kisebbet Pardubitz mellett b. Zedwitz, a nagyobbat Dwekarowitz mellett hg Kinsky Ferdinánd állította fel; a pardubitziban csak az augusztusban oda hozott idomított szarvasok vannak a vadászidény alatt, míg a másikon teljes vadlétszám létezik s ebből évenként egyes szarvasokat bocsatának ki, mellyeket aztán a szabadban vesz fel a falka.

A modor, mellyel az idomított szarvast a szarvasszekérbe teszik s ezen a találkozóra viszik, következő: — ha a szarvasok estende zabot enni az e célú színbe mentek, egy lesben álló egyén kötéllel behúzza a szín kapuját s így a szarvasokat éjjelre elzárja. Reggel a falkár egy ajtóhoz hasonló pajzsot tartva maga előtt a színbe megy. A szarvasok meg akarják támadni őt, ki azonban a fal és pajzs közt fedve addig működik, míg a szarvas a félignyitott mellékkapun át a szín más keskenyebb osztályába megy. Ehhez már a nyitott ajtajú szarvasszekér van tolva s a menekülni akaró szarvas ebbe önkényt beugrik, mikor aztán az ajtók rögtön rázártnak. Födolog a pajzsok erősen maga előtt tartása, különben az erős szarvas az illető egyén lábát törné el. Sok ügyesség kell hozzá s még is történik néha baj, néha meg nem sikerül a kijelölt szarvas elzárása.

Pardubitz környéke feltétlenül jó vadásztalajnak mondható. Parlag földek és mezők erdőkkel váltakoznak, a talaj általában fa ir s ha ninesenek is meg mind az angol föld akadályai, azért mégis szép árokugrások s egyes magas ugrások is fordulnak elő, mellyek a falka gyors haladása mellett s a gyakran mély talajon a lovas idegeit s a ló állapotát ugyancsak próbára teszik. Egy iszapos partú széles patak három német mértföldnyi éles vágatás után mindig imponál. Egy ízben Rositz mellett 5 mértföldnyi futam után 9 lovas közül, kik az eredetileg 30 számból még fennmaradtak, ötöt láttam egy illy patakban heverni. (Vége köv.)

A pardubitzzi lóversenyek.

Intézők : hg Kinsky Ferdinand és gr. Harrach. — **Bírák** : hg Lobkowitz J. és gr. Sternberg J. — **A mázsánál** : gr. Kinsky Octavián.

(Chifney.) A versenyek előtt néhány nappal mintegy 25 ló galoppirozott vagy részben ingadozott a pálya gyepén, az utóbbiak közt Bird in the Hand is, melyet Lühe-Rieddersdorf úr april 26-kán hozott ki Angliából, hol néhány jelentéktelen másod rendű versenynek volt nyertese. E ló cantere a nézőben szánalmat gerjesztett; e sorok írója megkísérlé mellette a futást s biztos volt abban, hogy meg fogná azt verni — s a mit sejtett, az meg is történt : a mén a versenyben azonnal letört. Bird in the Hand, ap. Irish Birdcatcher, any. Flapper, mellynek any. Fly by Nighttől való, Graeculus Esuriens sat. mint Mr Bowes valamennyi lova, minden nagy versenyben kedvencz volt, de csak rövid ideig. Az angol lovon lovagol s ez négy ép lábón jár, de a continensit az ivadékg szédíti el s nem ügyel a ló múltjára és tény képességére. Bird ára Angliában 300 f. st. volt s most jó szóért megvehető; Basi Bozuk 500 fontba került, nagy versenyekben futott, Birdet néhányszor megverte (l. Racing Calendar, 1857. 1858.) s még is ujabban épen Pesten minden kedvező esélyt megtagadtak tőle. Fájdalom, hogy influenzája miatt az idén re csataképtelen, de a következés majd megmutatja, az a ló-e Basi, a millyenül vétetett. Híszén csak e hó elején verte meg Newmarketen a homályos ivadéku North Lincoln a híres The Promised Landot; — avis aux lecteurs. A continens nevensen bár, de vagy okúljon vagy fogadjon, hogy a cognoscentik legalább tárczájukat tömhessék meg; — s e kívánsággal sportközönségünkötől bucsút véve, áttérek a verseny részleteire.

Első nap, octob. 7.

Első Császárdíj, 1000 arany, 4é. és idősb minden ló számára. 4 mf. tét 250 pfor. bánat 125 pfor. sept. 8 áig bejelentve csak 70 pfor. A második ló a tét-össz felét nyeri.

Gr. Kinsky Oct. 5é. sga m. Harlequin Prince Djalmától; 110 f. — Bloss 1
 Benson T. úr id. p. m. Pan Alarmtól, 114 f. — Lowe 2
 Lühe Reddersdorf úr 5é. sga m. The Bird Irish Birdcatchertől, 111 f. — Bearpark . . . 0
 Agitation és Cortez 70 forinttal, Basi Bozuk, M. Rachel, Ducrow és Kars 125 pgő fttal visszavonattak.

Az öreg Pan tehetségéhez képest jól vezetett s csak a nyerpont felé beérkezve ment elébe Harlequin, melly itt sebességével győzött. Idő : 8 p. 50 mp.

Északnémet díj, 1500 for; adják hg Sulowsky és Maltzahn-Cummerow. 3 éves continensí lovak, vagy anyahasban Angliából hozott lovak számára. Tét 250 for. bánat 125 for. 1 mf. A díj nyerője 500 for. a jövő évi díjra enged át.

Gr. Alvensleben p. k. Wernerine ap. Paragone, any. Amalie, 8 st. 11 f. Parkins . . . 1
 Hg Auersperg V. sp. k. Miss Liebka, ap. Ch. B. Nicholson, any. Miss Heller 8 st. 11 f.
 Metcalf 2

Gr. Gaschin p. m. Collingwood II. Sheet Anchortól — 9 st. O'Connor	3
Gr. Hunyady J. p. k. Sylphine, Musiciantól — 8 st. 11 f. White	4
Gr. Gaschin p. k. Typee Whitenosetól — 8 st. 11 f.	5
Hochwächter úr p. m. Mirabeau Blackdroptól — 9 st. Bloss	6

14 ló 125 for. bánattal visszahuzatott. Gr. Hahn aláírásai halálával elenyésztek.

Wernerine beárva a verseny elejének esélyeit, ennek végén fokozott gyorsaságával győzött; Miss Liebka, melly Pest óta tetemesen javult, második; az Union és Guelphen dijak nyertese mérsékelt harmadik. Idő: 1 p. 54 mp.

Asszonyágok díja, ezüst tiszteletdíj. Úrlovarok. Tét 80 for., fele bánat. 2 mf. A tét- és bánatössz az 1-ső és 2-ik ló közt oszlik meg. Teher 12 st. 4 f.

Gr. Zichy Aladár 4é. vp. k. Peeress Chanticleertól — ifj. gr. Batthyány Istv.	1
Gr. Henckel L. 5é. sp. k. Kate Tulloch Turnustól — a tulajdonos	2
Gr. Schlick sga k. Mimica Scamandertól — gr. Belsich	0

Peeress, melly az utazástól még fáradt volt, wait in front ment egész a távoszlopig, a két 5 éves és egyenlő terhet vivő ló mögötte, a távoszlopuál Kate Tulloch erősen kezdett véle küzdeni, a versenynek azonban Peeress félnyakkal lőn nyerője. Idő: 3p. 42 mp.

Második nap, octob. 8.

Második Császárdíj, 600 arany; ausztriai birodalomban született és nevelt lovak számára, 3 mf. A tét és bánatössz az 1-ső ló a 2-al osztja.

Gr. Harrach 6é. p. k. Frolic Wolfdogtól, 109 f. — Metcalf	1
Gr. Kinsky Octav. 3é. p. k. Mary O'Moor Italiántól 87 f. — Birbeck	2
Gr. Teleky Dom. 3é. sga k. Rhadamans Chief Justicetől 94 f. — Benson	3
Gr. Kinsky 5é. sga m. Harlequin Prince Djalmától 118 f. — Bloss	4
Gr. Wenkheim Rud. 5é. p. k. Cigarette Flateatchertől 107 f. — Bearpark	5

Mary O'Moor Birbeck alatt könnyű teherrel haladt előre, de a szívós Frolic legyőzte őt; Rhadamans mérsékelt harmadik, Harlequin rosz negyedik; Cigarette elejétől végig utolsó futott, elmaradt s végül megsántult.

Gr. Kinsky Octavián díj, 500 for. 3é. ausztriai birodalombeli lovak számára. Tét 100 for. f. v. f. 1½ mf. Ménre 9 st. kanczára és heréltre 8 st. 11 f.

Hg Auersperg V. sp. k. Miss Liebka Ch. B. Nicholsontól — Metcalf	1
Gr. Henckel p. m. Chalili Harnesteintől — Bearpark	2
Hg Liechtenstein p. m. Gentleman Kingstontól — Joy	0
Gr. Batthyány Istv. p. k. Medaillon Smaragdtól — O'Connor	0

Négy aláíró bánatot fizetett.

Miss Leabka a keményen hajtott Chalili ellenében győzött; Gentleman és Medaillont a távoszlopon belül feltartották.

Handicap, 400 pgő ft, hg Liechtenstein díj. Futhat minden ló, 2 mf. tét 100 for. fele bánat, sept. 15-éig bejelentve csak 25 for. A 2-ik ló háromszoros tételt nyer.

Gr. Henckel 5é. sp. k. Kate Tulloch Turnustól 9 st. — Bloss	1
Gr. Batthyány Istv. 4é. p. k. Cornflower Crazy Boytól 8 st. 9 f. — O'Connor	2
Gr. Henckel Arthúr 4é. p. k. Sobiesky Mickey Freetől 8 st. 11 f. — Bearpark	0
Gr. Kinsky Oct. 3é. sga m. Deutsche Michel Italiántól 7 st. 5 f. — Benson	0
Gr. Gaschin 3é. p. k. Typee Whitenosetól 7 st. 5 f. — Möllenberg	0

Posthumus, Orlando és Kopi visszavonattak 50 fttal.

E verseny, miután Sobieskyt, Deutseher Michelt és Typeet a bíróság nem is helyezte, tisztán csak Kate Tulloch és Cornflower közti kérdés volt; ez utóbbi nyertes is lett volna, de a távoszlopnál egy rossz készületű hidon megbotlott, majdnem före bukott s az által elveszté a versenyt, melyet Kate Tulloch egy nyakhoszszal nyert meg.

Akadályverseny, 725 for. 2 mf. 6 gát. Tét 100 for. f. v. f.

Gr. Kinsky Oct. 5é. f. m. C a e s a r Prince Djalmtól — körüljárt.

Whitenose visszavonott.

Vadászműszótár.

Vadászebek és vezényszavak.

Ros z állású kutya, *schlecht behangen*. Ros z kereső, *schlechte Suche*, mely földnek szegzett orral nyomoz. Ros z kopó, *Schäcker*.

S a s k ö r ö m fark a s k ö r ö m, némelly ebnek hátsó lábszárán kinőtt köröm.

S e b e s, *rasch*, a vadászeb, mely keresve s nyomot tartva gyorsan halad.

S i n k o r á n (chien courant) a falkás kopó és taeskó régi elnevezése.

S z i l á r d, *ferm*, a jól idomított biztos vizsla.

S z i m a t, *Witterung*, *scent*, (régí szó) az állati kigőzőlgés, mely a vad nyomában marad.

S z i m a t o l, *wittert*, az eb, midőn a vad nyomát, vagy a vadérintette tárgyakat megszagolja.

S z o k t a t n i, kölyök vadászebet : azaz szabad mezőre kivinni.

S z ó r a t a r t, *hat Appell*, a szófogadó eb.

S z ú k ö l, a pórázon tartott, nyugtalankodó, vinnyogó eb.

T e j d i n e! (te ide ne!) sokszor ismételt kiáltás, mellyel a kopókat a vad fris nyomához hívják.

Ü l j l e! *setz dich! La bas!* rövid paranesszó a vizslának.

U s z i t a n i, *anhetzen*, a kutyákat vad elfogására bátorítani.

V á l t a n i, *changer*, kopókról mondjuk, midőn hajtás közben más vadra találunk s az eddig követett nyomot elhagyják.

V é r e b, *Schweisshund*, saját kopófaj, mely ivadékokon át gonddal nevelve olly idomítást nyer, hogy a meglőtt nagy vadat sebvére után nyomozza.

V e z é r k o p ó, vezéreb, *Kopfhund*, a falka legjelesebb és legbiztosabb kopója.

V e z e t é k e b vagy s z i j e b, *Leithund*, a véreb fajából való s arra van tanítva, hogy minden vad — de különösen a fővad nyomát felvegye és tartsa, habár ez nem is volna meglőve.

V e z e t é k s z i j, *Hängeseil*, mellyre a vezetékebe fűzve van — s ha ez már jól keres a szijon, akkor : v e z e t h e t ő, gängig, fűhig.

Vigyázz! *pass auf! hab acht! attendez!* hangosan és vontatva, ha a vizsla kettőzött vgyázatra intendő.

Vissza! hátra! *zurück! derrière!* vadászebre kiáltás, hogy az a vadász mögé vagy mellett menjen.

Vizsla, *Vorstehhund, Hühnerhund*; nálunk négy faja ismeretes: a cseh, francia, spanyol és angol vizsla. Ez utóbbinak ismét két válfaja van; az egyik a rövid szőrű, pointer, a másik a hosszú szőrű vizi vizsla, setter. — A vizlafajhoz tartozik még a rövid mély testű és borzas szőrű vizi spaniel, melly leginkább ruczavadászatra alkalmas; és az alacsony, májszintű, igen hosszú szőrű és fülű Cocker spaniel, melly minden vadra s különösen erdei szalonkára jó. Egyébiránt a spaniel a mi elkoreshült spanyol vizsláink eredeti faja.

V e g y e s e k.

— A chantilly-i első őszi versenyszak legnevezetesebb díja a 10,000 frank császárdíj volt, mellyért 3 francia és 2 angol ló futott. E díjat 1857-ben Fisherman, 1858-ban Saunterer s az idén ismét angol ló Gaspard nyerte, Goëlette, Life Boat, Black Prince és Fortune ellen. Mr. Parr lova a 3é. Gaspard (ap. Daniel O'Rourke) az epsomi Derbyban is futott, de minden kedvező esély nélkül. Goëlette rendkívül sebes, de nem győzős ló s lovarja még is sebes haladással vezetett, minden löporát kilötte s maradozott akkor, midőn az ügyesen kimélt Gaspard mellette elhaladott. A francziák azzal vigasztalják magukat, hogy lovaik e versenyben nem voltak első rendűek. (De Gaspard sem első rendű ló ám Angliában s a mi több 4 font túlterhet vitt.) A fogadások Gaspardra és a legjobb négy éves angol lovak egyikére Life Boatra történtek, melly utóbbi azonban nem volt teljes állapotú.

— Angliában Thirsk mellett sept. elején két hófehér foglyot lőtt egy vadász; a számos farka többi madara mind rendes tollazatú volt. Wight szigetén pedig egy egészen fehér rókát hajtottak sept. 8-án az ottani rókakopók; a hajtás fél órája szünet nélkül folyt már, midőn a farka más rókát váltott s az albino szimatja végkép elveszett. Ezen állatot a vidéki nép már többször látta messziről, de mindig valamely bitang ebnek tartotta. (The Field.)

— Gr. Nostitz Hugo Csehországban aug. 17-kén fehér nyulat lőtt, mellynek melle, nyaka, hasa s mind a négy futója hófehér; háta, feje és két tapsija pedig fejeeres szürke volt. (Jagdzeitung.)

— September közepén a herezeg Liechtenstein család több tagja az eisgrubi pompás várlakban jött össze, az ottani erdőkörökben szarvasra vadászni. A család ifjú souverainje, ki oct. 5-kén tölté be 19-dik évét, szeretetre méltó szívélyességgel fogadta nagybátyjait. E vadászatokon 37 szarvas esett. (Jagdzeitung.)

— Az ebek Rareyje Franciaország Rouen városában Gosselin Péter ebszelidítő, ki egy két hét alatt a legvadabb kutyát is vadászebbé idomítja. Révoil a „Journal des Chasseurs“-ben ezt írja róla: „van egy fejérsárga szőrű angolfajú

tizennégy hónapos szukavizslám, mely eddig minden idomításnak makacsúl szegült ellene, sőt a vele bánókat konokul marta harapta. Átvevén e vad ebet Gosse-
lin, két hét alatt engedelmessé, szeliddé tette, értelmiségét kifejté — s ma már
Chloe egész pontossággal s készséggel hozza el a kijelölt tárgyakat s még a fészek-
ből is legkisebb sérülés nélkül hozza el szájában a tojást. — Rareynk egyetlen baja
a szerénység, mert őt eddigelé csak néhány környékbeli vadász és szomszédjai
ismerit.“

— Mr. Pape, ki az ebkiállítás Angliában sikerrel kezdte meg, követőkre ta-
lált. Két más kiállítás van legujabban hirdetve; az egyik Birminghamban novem-
ber 29-ére, a másik Edinburghban december közepére. A birminghami kiállításon
díjak és érmek vannak kítűzve a legjobb pointerek és setterek (rövid és hosszú szőrű
Vizslák) retrieverek (hozárok) és spanielek kiállítói számára, a jól idomított ebek pedig
s a jeles 6—10 hónapos kölykek ékes nyakszíjjal vagy lánczal lesznek jutalma-
zandók. Itt aztán jó vadászebre s jeles tenyészanyagra lehet válogatva szert tenni.

— A lapjainkban minap említett angol egyesület, melynek czélja az idényen
kívül lőtt vadak árusait a törvény szigorával sújtani — némi ellenzékre talált azon
inyenczekben, kik a vadhúst épen a vad idénye előtt, azaz akkor szeretik legin-
kább, midőn ez még legritkább. A „Field“ ezek közé számítja a londoni lordmayor-
s az aldermanek egyikét is, kik külön-külön egy illy tilalomtörőt felmentettek — s
e tettüket ugyanesak kiméletlenül rójja meg.

— A „Warwick Cup“-ért sept. 7-én három ló indult, Starke és Lifeboat egyen-
lő teherrel s egy harmadik: Liveryman, melyet számba sem vettek, mindamelltt
ez jó második lón, csak féllóhosszal előzvé meg őt Starke, mely az amerikai Ten
Broeknek ez idén már annyi győzelmet szerzett.

A g á r v e r s e n y.

Miután az 1858-dik évre Csákóra ajánlott agár-billikomomra futás az idő
mostohasága miatt nem volt rendezhető, ezennel tudtára adom az illető agártulajdo-
nosoknak, hogy a billikom még meglévén, az agárverseny haladéktalanul meg fog
tartatni Csákón f. év november havában, a verseny napja pedig a nov. 10-ki „Va-
dászlapban“ fog közzé tétetni a csákói elnökség által, mely e részben általam fel
fog kéretni.

A verseny annyival érdekesebb lehet, miután gr. Károlyi Gyulának két kitünő,
valamint b. Atzél Istvánnak most vásárolt a Horváth Edmundféle híres fajból való
agarait a versenyzők közt reméljük láthatni.

A s z ó d, october 14. 1859.

B. Podmaniczky Frigyes.

Lóverseny határnap.

A r a d : oct. 22. és 23.

T A R T A L O M :

Vadászrajzok. — A pistolylövészet. — A pardubitz szarvaskopászat — A pardubitz ló-
versenyek. — Vadászműszótár. — Vegyesek.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1859. Nyomatott Emich Gusztávnál. Barátok tere 7. sz.